

Határtalanul Erdélyben

A Jókaisok kalandjai (2026. május 2-8.)

Hát, ez is megvolt! Május másodikán végre elindultunk Erdélybe a Határtalanul programmal. Már napokkal előtte tiszta izgalom volt mindenki, főleg azután, hogy a Magyarság Házában és a sulis felkészítőkön már hangolódunk az útra. A Barangoló digitális cuccait is pörgettük, szóval nem teljesen "vakon" vágunk neki a nagy útnak.

REDMI Note 13 | 24mm f/1.7 | 1/50s | ISO800 | 2026.05.23 04:33

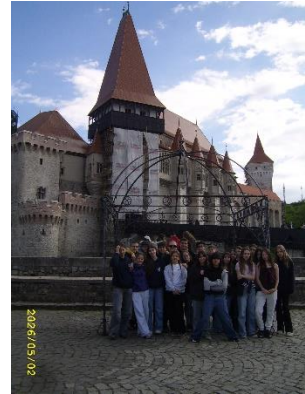
REDMI Note 13 | 24mm f/1.7 | 1/50s | ISO800 | 2026.05.19 21:33

Várak, szobrok és egy kis fagyizás

Az első nap elég korán keltünk (túl korán...), de megérte. Aradon kezdtünk, amit „Magyar Golgotának” is hívnak a vértanúk miatt. Megnéztük a hatalmas Szabadság-szobrot, amiről megtudtuk, hogy még a királyi pár is adott bele pénzt. Aztán jött Déva vára! Gyalog mentünk fel az erdőn át – kicsit elfáradtunk, de a kilátás fentről mindent vitt. Itt találkoztunk Robival, az idegenvezetőnkkel, aki egy igazi modern székeley arc, és már profi „Jókais-kísérő”. Benéztünk még Vajdahunyad várába is (olyan, mint egy lovagfilm díszlete!), aztán hulla fáradtan zuhantunk ágyba Csernakeresztúron.

Másnap Nagyszebenben kezdtünk. Nagyon furcsák azok a házak, amiknek „szeme” van a tetőn, mintha figyelnének minket! Mivel nem lehet csak törit tanulni egész nap, a szabadidőben leteresteltük a helyi fagyizókat is – átmentek a vizsgán. Kercen is nyomtunk egy megállót, mert

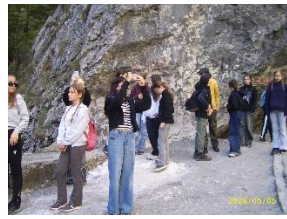
ott van az a híres romos templom meg a kolostor. Mondjuk elég durván néztek ki azok a hatalmas falak, simán el lehetne képzelni benne valami középkori Assassin's Creed küldetést. Lőttünk is egy csomó képet, mert a romok között nagyon adta a vibe, még ha kicsit kísérteties is volt a hely. Utána Brassó következett a hatalmas Fekete templommal. A nap végén Árkoson még focizni is volt erőnk a vacsora után.

Medvék, mérgező növények és a "Pokol kapuja"

A harmadik nap volt az egyik legizgalmasabb. Reggeli után Szászhermányban megnéztük az erődtemplomot ami sokkal menőbb volt, mint hittük! Olyan durva fala van, mintha egy igazi várban járnánk, és érdekes volt látni azokat a kicsi szobákat, amikbe régen a falusiak bújtak el, ha jött az ellenség. Készítettünk is pár jó képet a belső udvaron, mert az egész helynek olyan titokzatos hangulata van. Csernátonban a Haszmann Pál Múzeumban Bandi kutya volt a sztár (aki állítólag egyszer megkóstolta az egyik volt tanárunkat is). Aztán irány a Szent Anna-tó! Útközben találkoztunk egy igazi anyamedvével, aki három bocsával ballagott az úton. Szerencsére a buszból észleltük csak őket! A Mohos-tózeplápban láttunk húsevő és mérgező növényeket (állítólag a KGB is ilyet használt mérgezéshez), és azt mondták, van vipera is (sőt reggel találkoztak is egy keresztessel), érdekes, hogy senki nem akart lemaradni a csoporttól... biztos, ami biztos.

Negyedik nap Csíksomlyón kezdtünk, felmáztunk a nyeregbe, aztán jött a Békás-szoros. Na, az brutális! Hatalmas sziklafalak között mentünk, olyan nevekkel, mint a *Pokol toroka*. A Gyilkos-tónál a vízből kiálló fatörzsek nagyon látványosak voltak, és persze a bazársort sem hagytuk ki.

Szekerezés és a "Szent hegy"

Az ötödik napon elmentünk az Ezeréves határhoz Gyimesbükkre. Bementünk a régi vasúti őrházba, majd kopjafákat tanulmányoztunk. Felírtuk a füzetünkbe a legfontosabb szavakat: Isten, Haza, Család... De a legjobb rész csak ezután jött: szekerekre pattantunk! Úgy zötykölődtünk át Kostelekre, mint a régi időkben. Ott találkoztunk Vaszi Leventével (a tévéből is ismerős lehet), aki megmutatta, milyen büszke csángónak lenni. Még táncoltunk is velük!

A hatodik nap ismét jól indult: reggel a busznál vártak ránk Edit néniék, akiket a tanáraink már ezer éve ismernek. Kaptunk tőlük igazi székely kürtőskalácsot, ami sokkal finomabb, mint amit itthon a vásárokon lehet venni. Eszméletlen jó illata volt az egész busznak, alig bírtuk ki, hogy ne faljuk fel az egészet egyszerre! Jött a várva-várt program: a Madarasi-Hargita. Traktor vontatta szekérrel mentünk fel a menedékházakhoz, aztán gyalog, sárban, jégben a csúcsra. Hát, majdnem kiköptük a tüdönket, mire felértünk a „székelyek szent hegyére”, de megérte a küzdelmet. Hazafelé még megálltunk Korondon venni pár cuccot, és hallottuk a parajdi katasztrófa hírét is.

Irány haza!

Utolsó nap még gyorsan körülnéztünk Kolozsváron, megnéztük Mátyás király szobrát, aztán tényleg vége lett a kalandnak. Jókai Mór azt mondta: „*Én Erdélyt szívemben magammal viszem...*” Mi is pont így érezzük. Elfáradtunk, de ez a 7 nap olyan volt, amit soha nem fogunk elfelejteni. Köszönjük, Erdély!

Témanap (2026. június 4.)

Egész tanítási napot felölelő témanapot szerveztünk. Iskolánkból a másik hetedik osztály Felvidéken járt, így közös programot szerveztünk intézményünk felső tagozatának. Vetélkedőt rendeztünk, 13 helyszínen, 13 - az úthoz kapcsolódó - feladatot kellett megoldani. Ez konkrétan hosszabb volt, mint egy átlagos képernyőidő. Tornatermünkben fényképek vetítésével számoltunk be élményeinkről, ismeretterjesztő órát tartunk számukra a Kárpát-medence magyarságáról. Iskolánk aulájában kiállítást állítottunk össze a programokról. A nap végén csángó táncbázis tartottunk a tornateremben, ahol a fél felső tagozat sikeresen egymás lábára lépett, mi pedig nagyon örültünk, mert legalább ezen a napon nem írtunk dogát.

Budapest, 2026.június 4.

Geiszler Krisztina

projektvezető

és a

7.b osztály